

Thanh Sơn Thủy Linh Chi Ôn Dụ Thiên

Contents

Thanh Sơn Thủy Linh Chi Ôn Dụ Thiên	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	8
4. Chương 4	12
5. Chương 5	19
6. Chương 6	22
7. Chương 7	25

Thanh Sơn Thủy Linh Chi Ôn Dụ Thiên

Giới thiệu

Thể loại : Hiện đại đô thị, nhất thụ đa công, huynh đệ, ngược luyến tàn tâm, cường bạo. Tình trạng: 7 chương (hoàn)E

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thanh-son-thuy-linh-chi-on-du-thien>

1. Chương 1

Editor: Băng Tiêu

Beta – reader: Băng Tiêu

Ôn Châu – Thanh Huyền

Thanh Huyền rất đẹp, non xanh nước biếc, chỉ tiếc là quá hẻo lánh hoang vu, cho đến bây giờ vẫn chưa xây được một con đường lớn xuống núi. Các em nhỏ muốn đi học thì phải lặn lội hơn mười dặm đường núi đến tận Huyện Thành, không những thế tiền học phí lại quá cao khiến những người miền núi phải học máu ra mà kiếm, bao nhiêu khó khăn gian khổ mới có thể bồi dưỡng được vài người biết chữ.

Trẻ con miền núi tư chất vốn không phải thông minh, lại phải làm việc đồng áng vất vả nên càng ít thời gian để học bài, chính vì vậy các bạn học ở Huyện Thành vô cùng khinh thường bọn họ, ánh mắt mỉa mai giống như những thanh đao nhọn đâm vào tự tôn của bọn họ, thêm vào nữa tiền học phí lại quá cao nên có rất ít người có thể cố gắng học đến cùng.

Nhưng anh em nhà họ Ôn lại không giống người thường.

Ôn Lộc, Ôn Dụ, hai cái tên bình thường như bao cái tên khác ở nông thôn, thế nhưng bề ngoài của hai anh em lại không hề giống các đứa trẻ khác một chút nào, dáng người của hai anh em đều cao ráo thon dài, Ôn Dụ giống hệt phụ thân, vừa khôi ngô lại trắng kiện. Còn Ôn Lộc thì nhỏ nhắn hơn, trông giống hệt người mẹ xinh đẹp đã chết của họ.

Còn nhớ rõ ngày mẫu thân qua đời, trước khi chết, miệng nàng nôn đầy máu cầu xin phụ thân: “Đại ca ... ta muốn bọn nhỏ được đi học, ta ... cầu xin người, đừng ... để cho bọn họ giống ta, ngay cả chết cũng ... phải chết ở ... nơi này ...”

Khi mẫu thân trút hơi thở cuối cùng, cơ thể của phụ thân co giật run rẩy, mãi một lúc lâu sau, phụ thân mới vươn tay vuốt nhẹ hai tròng mắt vẫn đang mở to của mẫu thân.

Vì di nguyện cuối cùng của mẫu thân mà phụ thân phải làm lụng vất vả cả ngày lẫn đêm để kiếm tiền nuôi hai anh em ăn học. Còn hai anh em đều quên ăn quên ngủ, cố gắng học tập gấp trăm lần so với những người khác.

Song vận mệnh hình như rất thích hành hạ những con người nghèo khổ đó, phụ thân một lần đi bán máu bị lây nhiễm bệnh viêm gan, đến lúc này hai anh em mới biết được từng chữ từng chữ mình học đều là do máu của phụ thân mà thành.

Bởi vì bệnh viêm gan vốn là bệnh truyền nhiễm, tử vong rất cao nên vào một đêm không trăng, phụ thân đi về phía rừng rậm rồi vĩnh viễn không bao giờ thấy trở về nữa.

Đến nay Ôn Lộc vẫn còn nhớ rõ buổi tối trước khi phụ thân bỏ đi có nói với hắn một câu cuối cùng:

” Con trai, cha vô dụng, không thể chăm sóc các người. Mẹ người là một phụ nữ tốt như thế, vậy mà nàng phải oan ức sống với ta những mười hai năm trời ở đây Ngày cả di nguyện cuối cùng của nàng, ta cũng không làm được Cha thật vô dụng! Người cố gắng tự chăm sóc bản thân và em trai người, cố gắng ... học tập” Phụ thân nghẹn ngào nói rồi xoay người đi vào bóng tối mờ mịt.

Ôn Lộc đuổi theo kéo quần áo phụ thân gào khóc nức nở nhưng phụ thân lại đẩy hắn ra một bên, xoay người sang chỗ khác rồi đi không quay đầu lại.

Ngày hôm sau Ôn Lộc bỏ học, ở nhà vừa làm ruộng vừa lên núi kiếm củi, mò tôm bắt cá. Ôn Dụ cũng muốn nghỉ học nhưng lại bị ca ca tát cho một cái nên thôi.

Thời gian trôi đi, thoáng cái đã ba năm, Ôn Dụ cũng đã học hành nên người và thi đỗ vào trường trung học giỏi nhất huyện. Buổi tối hôm đó, lần đầu tiên Ôn Lộc mua một chai rượu, kính mẫu thân một chén, kính phụ thân một chén, lúc quay đầu lại đã nhìn thấy Ôn Dụ ngã một chén quỳ xuống đất kính mình, Ôn Lộc liền kéo hắn đứng lên ôm vào trong ngực.

Lần đầu tiên trong ba năm nay, hai anh em ôm nhau khóc rống, nước mắt vui mừng chảy xuống hai bên gò má.

Nhưng vận mệnh lại vui đùa hai anh em một lần nữa, khi nhìn kỹ giấy trúng tuyển, hai anh em mới phát hiện tiền học phí năm nhất, tiền ăn ở những 1300 nguyên.

Ôn Dụ chậm rãi ngẩng đầu nhìn mặt ca ca như sắp khóc, mấy ngày nay ca ca cứ ngẩn ngơ nhìn tờ giấy thông báo. Ôn Lộc bỗng nhiên cảm thấy nóng máu, giơ tay giật lấy tờ thông báo, đang định xé thì bị Ôn Lộc liềm mạng bảo vệ. Ôn Dụ đẩy ca ca sang một bên làm Ôn Lộc ngã vào mép giường, Ôn Dụ hoảng sợ vội vàng chạy tới đỡ ca ca dậy nhưng lại ăn một cái tát còn mạnh hơn nhiều so với ba năm trước đây.

Khuôn mặt Ôn Lộc tràn đầy nước mắt, thừa dịp Ôn Dụ đang ngây người liền vội vàng giật lại tờ thông báo, nhét vào ngăn kéo khoá lại rồi xoay người rời đi.

” Ca, ca, người định đi đâu?”

” Ta đi vay tiền, về đi, không được theo ta.”

Ôn Dụ đành miễn cưỡng về phòng, nơi này ai cũng nghèo khổ, chỉ có Ôn A Tam làm nghề thợ rèn thì dư dả một chút, năm nay bốn mươi hai tuổi, có chút tiền để dành, không những thế còn tự mình cưới về một người vợ, nhưng người này lại vô cùng keo kiệt và kị bo.

Sáng sớm hôm sau, Ôn A Tam đem 1500 đồng tiền đến làm Ôn Dụ hết sức kinh hãi.

” Cảm ơn Tam ca, tiền này ta sẽ cố gắng trả lại thật sớm.”

” Không sao, Tiểu Dụ Tử cứ dùng đi, đều là người một thôn, ta với ca ca của người đều bàn bạc xong rồi.”

” Ca của ta đâu?”

” Ca ca người ... bảo ta đến tiền người, người đi trước đi, cố gắng học tập, khi nào được nghỉ nhớ trở về.”

Ôn Dụ thương tâm, nghĩ thầm nhất định ca ca vẫn tức giận nên không muốn thấy ta, vuốt vuốt hai tròng mắt đỏ ửng, Ôn Dụ cầm tiền với hai cái bánh bao lên đường.

Ôn Dụ đi được một quãng, quay đầu lại phát hiện Ôn A Tam vẫn đứng tại đầu thôn vẫy vẫy tay nhìn hân. Nhìn A Tam thân hình khô ngô rắn chắc, tự dưng có chút buồn bực, không biết ca ca sao lại quen biết với Ôn A Tam.

2. Chương 2

Editor: Bằng Tiêu

Beta – reader: Bằng Tiêu

Đến kỳ nghỉ đông, trở về quê hương đã xa cách hơn ba tháng, trong nháy mắt nỗi nhớ nhung người thân lại dấy lên mạnh mẽ trong lòng Ôn Dụ. Tưởng tượng khi nhìn thấy hân, ca ca sẽ ngạc nhiên vui mừng như thế nào làm cho Ôn Dụ cảm thấy ấm áp một cách khó hiểu.

Thế nhưng đáp lại sự chờ mong của Ôn Dụ lại là một căn phòng trống trải lạnh như băng, ca ca không có ở nhà khiến Ôn Dụ có chút thất vọng. Trời đã tối, cho dù ra đồng làm việc cũng đã phải trở về rồi, Ôn Dụ lau mặt, quyết định đến nhà Ôn A Tam hỏi thăm.

Nhà của Ôn A Tam có một cái sân, bên trong là ba gian phòng lợp ngói đỏ, do cửa không khoá nên Ôn Dụ đi thẳng vào phòng chính, nghe thấy phòng bên trái có chút tiếng động, vì vậy Ôn Dụ liền thuận tay đẩy cánh cửa đang khép hờ ra.

Một hình ảnh đập thẳng vào mắt Ôn Dụ làm hân hận tại sao lúc đó mắt hân không bị mù để không phải chứng kiến cảnh đó.

Ôn Dụ chưa từng nghĩ ca ca của hân, ca ca kiên cường của hân, ca ca yếu ớt của hân, ca ca tôn nghiêm của hân lại có thể trông quyến rũ như cái loại hồ ly tinh lăng ló hoang dã thế này.

Ca ca ngồi trên đùi nam nhân, eo uốn cong về phía trước, hai chân quỳ gối trên giường, bị mở ra gần như 180 độ, một tay của nam nhân vươn từ phía dưới nách ca ca đang đùa bỡn một viên nhũ thủ đỏ tươi ướt át, tay kia thì luồn vào trong miệng của ca ca, ở bên trong xoa xoa cọ xát, chà đạp chiếc lưỡi hồng không có sức phản kháng, cho đến khi nước miếng tràn ra theo khe miệng chậm rãi chảy xuống, trộn lẫn với nước mắt trong suốt của ca ca rơi xuống đùi nam nhân, trong khoảnh khắc, vẻ mặt thâm nhận hết lẳng ngược của ca ca giống như một cái chày to lớn đập mạnh vào trái tim Ôn Dụ.

Hai mắt Ôn Lộc đắm lệ lơ mơ nhìn thấy hình như có người bước vào, kinh sợ một chút liền vội vàng đứng dậy, nhưng bởi vì đang ở tư thế mất thăng bằng nên bị ngã vào trong lòng nam nhân. Động tác quá đột ngột khiến Ôn Dụ nhìn thấy rõ ràng bộ phận kết hợp của hai người nọ, còn nam nhân thì bởi vì phân thân tiến được càng sâu mà thoải mái rên lên một tiếng.

Ôn Dụ phẫn nộ điên cuồng xông lên phía trước, nắm hai tay vô lực của ca ca kéo ra, nhưng ai ngờ trong lúc cấp bách chỗ kết hợp của hai người không thể tách ra được, nam nhân rên rỉ một tiếng ôm lấy Ôn Lộc, ấn mạnh một cái khiến Ôn Lộc thét lên. Nam nhân nhìn một chút rồi đẩy Ôn Dụ ra.

Ôn Dụ không địch lại được sức mạnh của nam nhân nên bị đẩy ngã ra ngoài, đầu đập vào tường liền ngất xỉu ngã xuống đất, trước khi mất đi ý thức hình như Ôn Dụ nhìn thấy khuôn mặt đầy nước mắt của ca ca, "Tiểu Dụ, Tiểu Dụ..." Hân vô ý thức mà vươn tay ra, hai tròng mắt mơ hồ cũng đã không nhìn thấy ngón tay của chính mình.

Lúc Ôn Dụ tỉnh lại, nam nhân vẫn còn đang đùa bỡn ca ca, hai người đã đổi thành tư thế mặt đối mặt, đầu của ca ca hơi ngửa ra đằng sau. Nam nhân tham lam cắn đôi môi của ca ca, hai cái tay thì đang nhéo đôi nhũ thủ thẳng đứng, nơi hai người kết hợp thì không ngừng lay động, nhưng điều làm cho Ôn Dụ càng phần hận chính là phân thân của ca ca cũng đang đứng thẳng, cọ xát vào bụng dưới dâm dăng của nam nhân, trên thân nam nhân còn dính tinh dịch không biết phun ra từ lúc nào càng làm cho mùi tình dục thêm dày đặc.

Ôn Dụ lặng lẽ đi ra ngoài, vào phòng bếp, đem tro bụi đẩy ra, lửa vừa mới tắt không lâu nên vẫn còn khá nóng, Ôn Dụ đem thanh sắt nhét vào trong, im lặng nhìn nó dần biến thành màu đỏ nóng cháy. Ôn Dụ liền dùng miếng vải rách quần vào một đầu để cầm rồi quay lại phòng.

Ôn A Tam quay lưng về phía cánh cửa, vẫn đang di chuyển kịch liệt trên người ca ca, cái hông rắn chắc do bị tình dục kích thích mà co rút lại. Ôn Dụ cầm trong tay thanh sắt đã bị nung đỏ một phát đâm vào hạ thể.

Sau đó giống như một pha quay chậm trong phim, Ôn A Tam kêu la thảm thiết cùng tiếng sợ hãi của ca ca, thoáng cái Ôn A Tam đã lăn lộn trên mặt đất, hạ thể phát ra một mùi thối ghê tởm, Ôn Dụ hưng phấn mà đâm liên tục, đến khi ca ca chạy tới ôm chặt cánh tay hắn mới ngừng lại.

” Chát!” Ôn Dụ dùng tay trái tát ca ca một cái thật mạnh, ” Tiện nhân!”

Ôn Dụ đẩy ca ca ra rồi lại đá liên tục vào hạ thể của nam nhân, Ôn Lộc vội vàng ôm chặt chân hắn.

” Học phí của ta là do thể này sao? Người bảo ta dùng tiền người làm gái điếm kiếm được để học hành? Người nghĩ rằng ta sẽ cảm kích biết ơn người, mẹ kiếp. Ngu xuẩn!”

Ôn Dụ đẩy Ôn Lộc ngã vào giường, khuôn mặt dữ tợn co quắp, giọng nói rất ôn nhu nhưng lại làm người nghe cảm thấy sồn gai ốc: ” Kỳ thật ta cũng rất thích người, ca ca, người có biết hay không, trong thôn này có bao nhiêu người muốn quan hệ với người? Chính tại ta nghe bất thúc vừa thao Tiểu Tam Nhi vừa gọi tên người, vì bảo vệ người mà ta đã đánh nhau không ít, vết sẹo trên người ta cũng nhiều vô số!... Ta chỉ nghĩ muốn vĩnh viễn im lặng ở cạnh người, sống một cuộc sống thanh tĩnh. Hừ, người sinh ra đã là hồ ly tinh mê hoặc người khác thao mà, đáng lẽ ta nên sớm dùng người để khỏi bị người khác nhanh chân giành trước.”

Nói xong, Ôn Dụ liền cắn một cái thật mạnh vào cổ của Ôn Lộc.

” Tiểu Dụ, Tiểu Dụ đừng mà ... a....” Ôn Lộc thở dốc khàn khàn khóc kêu: ” Nếu ngay cả người cũng đối xử với ta như vậy thì ta thật không cách nào sống nổi nữa”

” Cái gì? Ngay cả ta cũng, rốt cuộc người bị bao nhiêu nam nhân thượng hả?” Ôn Dụ tàn nhẫn bóp cổ ca ca thật mạnh cho đến khi ca ca hấp hối, hai mắt đầm lệ xinh đẹp của ca ca dần dần mất đi tiêu cự.

Ôn Dụ thả lỏng tay, lập tức Ôn Lộc ho dữ dội, co quắp tê liệt nằm xuống, một lát sau lại cố gắng ngồi dậy,

bò xuống giường đến bên Ôn A Tam.

” Mẹ kiếp, người còn nhớ tình nhân của người...” Ôn Dụ xoay người lại bực tức quát to, nhưng lại nhìn thấy hai mắt đau thương gần chết của Ôn Lộc nhất thời nghẹn lời không nói tiếp được.

” Tam ca chết rồi.”

Giọng nói trầm thấp của Ôn Lộc giống như tiếng sét giữa trời xanh bổ xuống đầu Ôn Dụ, Ôn Dụ giật mình ngồi xuống giường không nhúc nhích như một pho tượng đá.

Giết người thì phải đền mạng...

Ôn Dụ càng lúc càng run rẩy, ngay cả cái giường to như thế cũng có chút rung động, Ôn Dụ ôm lấy đầu, cúi xuống khóc rống lên.

Ôn Lộc lạnh lùng nhìn đệ đệ, trong mắt dần dần xuất hiện một tia ôn nhu, rồi bò lên giường ôm chặt lấy Ôn Dụ đang run rẩy.

Ôn Dụ bỗng chốc quay đầu lại, hai mắt tràn đầy phần hận khiến Ôn Lộc phản xạ buông lỏng hai tay: ” Người hại chết ta rồi” Hắn oán hận mà nói, ” Người hại chết ta rồi ... Ca Đều là do người không biết xấu hổ ngoại tình...”

” Đừng khóc nữa.” Ôn Lộc lạnh lùng nói, ” Nơi này tất cả để ta sắp xếp. Bây giờ người trở về trường học, không bao giờ được quay về đây nữa.” Hắn lôi cái thanh sắt từ trong hạ thể của Ôn A Tam ra, ném sang một bên rồi xoay người rời đi.

” Người nói cái gì? Người nghĩ rằng ta giết người rồi để cho người chịu trách nhiệm sao?” Ôn Dụ cười lạnh nói, ” Ta sẽ đi tự thú, cùng lắm thì bị xử bắn. Chỉ tiếc di nguyện của cha mẹ với giấc mộng bao năm của người, cái nơi quỷ quái này thì làm sao có thể tạo ra một người thành công được hả? Đều là nói láo.”

” Người học mười năm chỉ để nói được những câu thô tục này sao?” Ôn Lộc cố gắng che giấu sự mềm yếu trong giọng nói của mình, ” Người yên tâm, ta sẽ không vì cái loại người lòng lang dạ sói này chịu bị xử bắn đâu, ta sẽ ném Ôn A Tam vào trong núi, còn người thì quay về trường học, ta cũng rời khỏi đây, hai anh em chúng ta duyên đã hết, người có bị bắt hay không thì phải chờ vào vận may của người thôi.”

Đến nay Ôn Dụ vẫn còn nhớ rõ vẻ mặt tuyệt tình của mình khi nghe ca ca nói chuyện này...

Ngày hôm sau Ôn Dụ trở lại trường học, ba tuần tiếp theo tuy sống trong nỗi sợ hãi bất an nhưng tất cả vẫn như trước không có gì xảy ra, chỉ có điều hắn đã vĩnh viễn mất đi ca ca của mình.

Hôm nay sau khi tạnh mưa, Ôn Dụ cẩn thận đi trên con đường đầy nước, một chiếc xe cảnh sát gào thét

đi qua bắn tung toé nước lên người hắn. Ôn Dụ quay đầu lại nhìn, đối diện là đôi mắt lưu luyến đầy bi thương đằng sau song sắt cửa sổ xe tù, giống như đôi mắt của ca ca khi bị hắn tuyệt tình khiến ngực hắn bỗng nhói lên đau đớn, nhớ tới mấy năm nay ca ca ngâm đắng nuốt cay, nhớ tới khi biệt ly mình đã đối xử với ca ca như thế nào càng làm cho trái tim hắn đau đớn như bị dao cắt, Ôn Dụ ôm đầu chậm rãi ngồi xồm xuống, chịu đựng ý nghĩ muốn gào khóc thật lớn.

Ôn Dụ kiềm chế nỗi sợ hãi trong lòng trở về quê nhà, nhìn ngôi nhà đã bị phá hủy, cũng biết được Ôn Lộc ngay ngày hôm sau đã đi tự thú. Nhưng do Ôn Lộc yếu đuối nhỏ bé cùng toà án phát hiện một số tình tiết nên đã sửa đổi án kiện, sau khi được luật sư bào chữa thành nguyên nhân do phòng vệ, cuối cùng Ôn Lộc chỉ bị phán có năm năm tù giam.

Ôn Lộc đi tới huyện nơi ca ca bị giam giữ nhưng ca ca đã được chuyển lên thành phố, thật không nghĩ khi hai anh em gặp nhau ở thành phố lại trong hoàn cảnh này.

” Người ... có khoẻ không?” Ôn Dụ vô cùng xấu hổ cố gắng lắm mới phun được vài chữ.

” Tốt lắm.” Giọng nói của ca ca không hiểu sao lại khàn khàn.

” Cổ họng không khoẻ sao?”

” Ừ.”

” Ca, người đừng giận ta có được hay không? Ta biết, đây là do ta sai, người làm việc này đều là vì ta, ta nhưng lại ... đối xử với người như thế, ta ... quả thật vốn là một súc sinh.”

Ôn Dụ kích động nói, ” Ca, ta sẽ không làm người bị oan uổng nữa, ta sẽ đi tự thú...”

” Người nói bậy bạ cái gì đó.” Ôn Lộc khiếp sợ vội che miệng hắn lại, nhìn ngang nhìn dọc rồi nói, ” Đừng làm gì hết vừa ngu xuẩn lại chẳng có ý nghĩa gì cả.”

” Nhưng là ...” Ôn Dụ đang muốn phản bác liền nhìn thấy trên cổ Ôn Lộc có một dấu vết khả nghi, ” Đây là cái gì? Ca? Còn giọng nói của người là sao hả? Trong ngục có người bắt nạt người đúng không?” Ôn Dụ kêu to, ” Là tên khốn nào, ta phải giết chết hắn...”

” Câm mồm!”

Ôn Lộc hét lên khiến Ôn Dụ bình tĩnh trở lại.

” Ca cầu xin người sửa cái tính này đi.” Ôn Lộc ghen ngào nói, ” Ca không muốn nhìn thấy người lại làm chuyện điên rồ nữa. Người đừng quay lại đây, Tiểu Dụ.”

Nói xong Ôn Lộc liền đứng dậy rời đi, Ôn Dụ thấy thế vội túm lấy ống tay áo hắn nhưng lại bị hắn lạnh lùng giật ra, ” Cho dù ngươi đến, ta cũng sẽ không ra gặp ngươi, từ nay về sau ngươi coi như không có người ca ca này.

Ôn Lộc đi theo hai người cảnh sát ra đến cửa rồi đột nhiên quay đầu lại:

” Nếu ngươi lại làm chuyện điên rồ, ta chết cũng không tha thứ cho ngươi.”

Ôn Lộc yên tĩnh nằm trên giường, nhớ lại gương mặt áy náy đầy ưu thương của đệ đệ, hai hàng nước mắt chậm rãi chảy xuống. Bỗng từ phía sau có một cánh tay vươn tới xoa đi nước mắt của hắn: ” Ôn muội muội lại khóc rồi sao, người nào bắt nạt hắn tự bước ra đây.”

“Ta!” Vài người đi theo lên tiếng cười đùa, Ôn Lộc sợ hãi mà lùi vào trong, nhìn vài người đầy ác ý bước lại gần, hắn chấp nhận số phận nhắm hai mắt lại.

3. Chương 3

Editor: Băng Tiêu

Beta – reader: Băng Tiêu

Ngày đầu tiên Ôn Lộc vào tù đã khiến cho bọn tù nhân rất hứng thú, kẻ sát nhân đầu, không biết bộ dáng hung thần ác sát như thế nào nhỉ, nhưng không ai ngờ được lại là một thanh niên làm kẻ khác phải lác mắt.

Ôn Lộc vẫn cúi đầu, bởi vì tóc bị cạo ngắn nên lộ ra cái cổ trắng nõn khiến hắn vừa đi vừa nghe thấy tiếng nuốt miếng ừng ực ở xung quanh. Thân thể thon dài gầy yếu bị khoá trong bộ tù phục màu xám trông lại càng thêm yếu ớt hơn, Ôn Lộc tay vừa ôm hành lý vừa cầm cái chậu rửa mặt đứng ngẩn ngơ không biết làm sao, có người cố ý đuổi chân ra lại bị Ôn Lộc cẩn thận né tránh, người đó không cam lòng vội đuổi theo, sau đó liền nghe thấy một trận ồn ào lộn xộn, còn Ôn Lộc thì bị ngã trên mặt đất cùng đồng hành lý.

Người đó hả hê cười ha ha, Ôn Lộc kinh hoàng ngẩng đầu lên, trong phòng giam thoáng cái đã an tĩnh lại. Ai cũng nhìn chằm chằm vào dung nhan trắng bệch như nước của Ôn Lộc, tuy không phải vô cùng xinh đẹp quyến rũ nhưng trong lòng ai cũng không khỏi rung động.

Ôn Lộc chậm rãi bò dậy, vẫn cúi đầu như cũ, ôm đồ vật đi vội về chỗ nằm, trong chốc lát không hề có ai đến quấy rầy.

Sau khi chui ở góc giường hơn hai tiếng đồng hồ, Ôn Lộc nhẹ nhàng bò xuống, khúm núm đi xuyên qua hai hàng giường nằm lại làm hấp dẫn sự chú ý của mọi người, trong không khí yên tĩnh, dường như Ôn Lộc cảm nhận được ánh mắt bén nhọn của người xung quanh làm hắn mắc cỡ đỏ bừng cả mặt.

Ôn Lộc đi vào nhà xí, một đồng người bật dậy đang định chạy theo hắn, nhưng đứng lúc đó lại nhìn thấy lão đại đi vào, bịch một tiếng đóng cửa, đùng vào cái mũi của bọn sắc lang, cả lũ quay ra nhìn nhau, sau đó thở dài than vãn, rồi không ai bảo ai đều đem lỗ tai áp sát vào cánh cửa.

” Người tên là gì?”

” Ôn Lộc.” Giọng nói nhất gan sợ hãi vang lên.

” Lão đệ của ngươi cũng không dài bằng ta nhỉ.” Ngoài cửa lũ lâu la nghe xong liền đồng loạt ngã xuống, thật là bội phục sát đất, không hổ là lão đại, vừa nói đã thẳng ngay vào chủ đề chính.

” ... ” Ôn Dụ đỏ mặt tới mang tai không nói được câu gì.

” Không bằng chúng ta thử xem của ai thô hơn?”

” ... “

” Nếu ta nói của ta thô hơn, nhất định ngươi sẽ không phục, vì công bằng mà, ta có một ý kiến, ngươi sờ sờ của ta, ta sờ sờ của ngươi.”

” Không ... không cần, đương nhiên là ... của ngươi thô hơn, ta đi trước đây.”

Sau đó lại là một tiếng bịch khiến toàn bộ lỗ tai của lũ lâu la ong lên, chắc là lão đại đem tiểu mỹ nhân đặt ở trên cửa rồi, ngay lúc đó giọng nói của lão đại lại vang lên: ” Như vậy sao được? Ta muốn cùng ngươi quyết phân thắng bại cơ.”

” Không! Buông ta ... ra.” Giọng nói của mỹ nhân xa dần, rồi lại một tiếng đóng cửa nữa vang lên như nói cho mọi người biết Ôn muội muội đã bị kéo vào nhà nhỏ, lũ huynh đệ hậm hực trở về, lão đại cũng quá hẹp hòi rồi, ngay cả chút thanh âm mê người của mỹ nhân cũng không chia sẻ cho anh em.

Tuyên Hách kéo Ôn Lộc vào nhà nhỏ rồi đẩy hắn ngã vào cái bồn cầu, nỗi sợ hãi sắp bị nam nhân cường bạo đẩy lên khiến Ôn Lộc sợ rơi nước mắt: ” Van cầu người, đại ca, tha ta đi.”

” Người gọi ta là đại ca hả, ta thừa nhận ngươi là huynh đệ của ta, nào, huynh đệ, để đại ca chăm sóc dạy dỗ ngươi.”

Tuyên Hách nở nụ cười dâm đãng nắm lấy nhũ thủ của Ôn Lộc, Ôn Lộc cố sức đẩy tay hắn ra rồi chạy vội về phía cánh cửa, nhưng lại bị Tuyên Hách vặn ngược hai tay lại, tay kia nhanh nhẹn rút đai lưng của Ôn Lộc ra, đem hắn trói chặt vào vòi nước.

Tuyên Hách hài lòng liếm liếm môi, cái bộ dáng dâm hèn tham lam này làm cho Ôn Lộc nghĩ tới một loài động vật ăn thịt hung ác. Hắn chậm chạp cởi từng cái khuy của Ôn Lộc ra, lấy tay bóp mạnh vào một bên nhũ thủ màu phấn hồng đang đứng thẳng vì sợ hãi, đồng thời dùng miệng ngậm lấy một bên kia, Ôn Lộc cảm giác như nước miếng của hắn đang từ ngực mình chảy xuống giàn dụa.

Nếu như lúc mới bắt đầu, khoái cảm bị đẩy lên vô cùng mãnh liệt thì một lúc sau, bởi vì bị hút, cắn cùng vuốt ve, nhũ thủ bị đùa bỡn thành màu hồng sẫm lại trở nên mất cảm đến khó tin, chỉ cần nam nhân hơi chạm nhẹ đầu ngón tay vào cũng khiến Ôn Lộc phát ra tiếng rên rỉ mê hồn, hạ thân cũng vì nhũ thủ bị kích thích mà bắt đầu cứng lên.

Nam nhân nhìn thấy vô cùng kinh ngạc: ” Ta còn chưa chạm vào mà đã như thế này rồi, thật sự là phục người đấy.”

Nam nhân vuốt ve hạ thể của Ôn Lộc qua quần, cố ý không chịu cởi ra cho hắn, Ôn Lộc khó chịu giãy dụa thân thể muốn chạy trốn khỏi bàn tay của nam nhân, nam nhân nhìn hắn lắc lắc vòng eo liền cười nói: ” Có một bộ phim có tên gọi là [Ta vốn là người tốt], người đã xem chưa?”

Ôn Lộc khó chịu lắc lắc đầu. ” Nếu bộ phim do người đóng vai chính thì chắc phải sửa tên thành [ta vốn là dâm tiện] mới thích hợp a~.” Giọng nói ôn nhu phối hợp với ngôn từ tục tĩu kích thích Ôn Lộc, khiến hắn liền bắn ra ngay sau khi Tuyên Hách kéo khoá quần xuống.

Nam nhân cười cười lau dịch trắng trên quần áo, ” Quá mất cảm cũng thật phiền toái a. Người làm bẩn quần áo của ta rồi đấy.”

” Xin lỗi, đại ca, ta lau cho người, lau ... người buông ta ra có được không?” Ôn Lộc vô vọng thỉnh cầu nhưng thật không ngờ Tuyên Hách lại cởi trói cho hắn, sau đó liền cởi bỏ quần áo của chính mình rồi ném vào trong lòng Ôn Lộc, nhẹ giọng nói:

” Người ở chỗ này giặt sạch sẽ cho ta.”

Ôn Lộc run rẩy cầm lấy quần áo đi tới bồn rửa mặt.

” Chờ một chút.” Tuyên Hách đuổi theo tụt quần Ôn Lộc xuống.

” Đừng, đại ca ... ” Ôn Lộc liều mạng phản kháng.

” Không phải vậy, quần áo của người cũng bẩn rồi, ngoan ngoãn cởi ra giặt sạch sẽ đi.” Tuyên Hách ôn nhu nói.

” Không cần đâu, đại ca ...”

” Bốp.” Ôn Lộc bị đánh một phát ngã xuống đất.

” Ta là đại ca hay ngươi là đại ca, cởi ra mau, nếu không đừng trách ta.” Tuyên Hách chờ đợi quá sốt ruột, cuối cùng nguyên hình cũng bị lộ ra, xông tới cởi sạch quần áo của Ôn Lộc, sau đó túm hần đặt trên bồn rửa mặt, Ôn Lộc bị cú đánh lúc này làm cho choáng váng đầu óc, không còn sức phản kháng.

Tuyên Hách cũng không bạo lực mà chỉ đem quần áo vo thành một đồng ném vào trong chậu, ôn nhu nói.

” Còn không mau giặt đi.”

Ôn Lộc cứng đờ vội mở vòi nước, bắt đầu giặt giũ, ánh mắt Tuyên Hách dần dần trở nên mềm mại nhu hoà, Ôn Lộc run run dừng lại.

” Sao vẫn chưa giặt sạch?” Tuyên Hách ôn hoà hỏi, một tay tự nhiên xoa xoa cái mông bóng loáng của Ôn Lộc, Ôn Lộc giặt mình muốn xoay người nhưng lại bị Tuyên Hách tóm chặt không thể động đậy. Tuyên Hách một tay nắm lấy một bên nhũ thủ đồ bồng vẫn đang đứng thẳng, còn tay kia bắt đầu chậm chạp xoa xoa cái mông đang co rút của Ôn Lộc, bắt hần buông lỏng rồi nhét ngón trỏ vào trong hoa lồi, xoa bóp khi thì nặng khi thì nhẹ kích thích Ôn Lộc.

” A...” Ôn Lộc ngửa đầu ra đằng sau, lấy tư thế để chống lại cảm giác khó chịu bị dị vật tiến vào, Tuyên Hách khẽ nhíu mày.

” Trước kia ngươi đã cùng nam nhân làm đúng không? Trông rất có kinh nghiệm mà.” Tuyên Hách cảm tức lột bỏ cái vẻ mặt nhu hoà giả mạo, dùng sức giơ hai chân của Ôn Lộc gác lên bồn rửa mặt, một phát đâm thẳng vào mật huyết.

” Ừ ” Ôn Lộc cố gắng nhịn không rên rỉ làm Tuyên Hách tức giận, ” Gọi thành tiếng cho ta.”

Tuyên Hách xé đầu vú của Ôn Lộc, tay kia thì tóm lấy hạ thân non nớt mẫn cảm vuốt ve khiêu khích, thủ đoạn thuần thực khiến Ôn Lộc dễ dàng bị ép lên cao trào, đang muốn phóng thích thì lại bị Tuyên Hách nắm lấy, Ôn Lộc chỉ cảm thấy toàn thân co rút run rẩy.

” Sáng quá, mẹ kiếp, ngươi muốn kẹp đứt lão tử hả.” Mật huyết bị hung khí thô lớn tấn công mạnh mẽ, cơn đau đến lúc đầu đã trôi quá thay thế là cảm giác khoái cảm vô cùng làm Ôn Lộc cảm thấy sợ hãi, hần như bị một cơn thủy triều sung sướng bao phủ, phía trước bị trời buộc càng làm cho Ôn Lộc điên cuồng giãy dụa.

Thoảng một cái, Ôn Lộc chỉ cảm thấy hạ thân thoải mái, một cổ trắng dịch dày đặc phun vào giữa hai người.

Một lúc lâu sau, Tuyên Hách từ sau lưng nhẹ nhàng nâng cầm Ôn Lộc lên, Ôn Lộc hai tròng mắt nhắm lệ vừa xấu hổ vừa tức giận vội cúi đầu xuống.

Tuyên Hách từ từ rời khỏi cơ thể Ôn Lộc khiến hắn không nhận được rên nhẹ một tiếng.

” Đứng dậy đi ta.” Tuyên Hách cười nói, đồng thời nhanh chóng mặc quần áo vào, Ôn Lộc oán hận trừng mắt lườm hắn một cái rồi túm lấy đồng quần áo ướt sũng, nhưng không ngờ lại bị Tuyên Hách ôm lấy, một phát đá tung cửa, Ôn Lộc cả người trần truồng bị ôm về phòng ngủ, lúc đầu hắn còn giãy dụa nhưng cuối cùng chỉ có thể xấu hổ vùi đầu vào trong lòng Tuyên Hách, bên tai nghe thấy tiếng ồn ào bàn tán, tiếng kinh hô không dứt.

Tuyên Hách đặt hắn trên giường rồi ôn nhu kéo chăn đắp cho hắn, sau đó đứng lên lớn tiếng tuyên bố.” Từ hôm nay trở đi, hắn là người của ta, lũ ranh các ngươi dám đụng vào hắn thử xem.”

Ôn Lộc chui trong chăn âm thầm khóc nức nở, tuy vô cùng tức giận nhưng lại có chút cảm giác an tâm kỳ lạ.

Đáng tiếc, cuộc sống bình yên chỉ được có vài tuần.

4. Chương 4

Editor: Băng Tiêu

Beta – reader: Băng Tiêu

Chuyện bắt đầu từ khi Ôn Lộc bị sốt, nguyên nhân là do buổi tối hôm đó, Ôn Lộc tắm rửa bằng nước lạnh, không những thế lại bị Tuyên Hách ôm lấy, sau đó hai người ân ái trong phòng tắm âm u lạnh như băng suốt hai giờ, ngày hôm sau Tuyên Hách tinh thần hưng phấn còn Ôn Lộc thì bị sốt cao.

Tuyên Hách tràn đầy áy náy ôm hắn đến phòng y tế, lại còn ở lý không chịu đi, cuối cùng bị hai cảnh ngục lôi về.

Ôn Lộc không nghĩ tới đây là lần gặp mặt cuối cùng của hắn với Tuyên Hách.

Lúc ấy, Ôn Lộc chỉ cảm thấy cả người mát lạnh, thì ra thầy thuốc đã kéo quần áo hắn xuống. Sau đó lại nghe thấy hai tiếng thở nhẹ, Ôn Lộc cố hết sức mở mắt ra, vô cùng xấu hổ khi thấy cảnh ngục cùng thầy thuốc đang nhìn chằm chằm vào dấu vết tình ái trên người hắn, hai người hiểu ý nhìn nhau gật đầu. Thầy thuốc bắt đầu dùng rượu cồn lau người cho Ôn Lộc còn Ôn Lộc thì mặt mũi nhem nhum.

Rượu cồn lạnh lẽo lau qua đầu vú mẫn cảm, hai khối hạt đỏ hồng liền đứng thẳng lên, thầy thuốc lại lau qua hai cái: ” Độ mẫn cảm không tệ nha.”

” Chắc là do bị thương suốt ngày đây mà.” Hai người cùng nhau nở nụ cười, không nghĩ tới cái vị cảnh ngục trông nghiêm túc kia lại có thể nói thô tục như vậy.

” Để ta giúp ngươi.” Cảnh ngục cầm một miếng bông tẩm rượu còn đi tới, Ôn Lộc chỉ cảm thấy ngực một mảnh lạnh lẽo. Cảnh ngục tiện thể lấy tay xoa nhẹ vào ngực Ôn Lộc.

” Ngươi không phải đến giúp ta sao, chẳng khác gì đến chơi đùa cả.” Thầy thuốc cười nói.

” Vậy ta không khách khí rồi.” Cảnh ngục bị bóc mẽ liền trực tiếp nắm lấy hai cái nhũ thủ của Ôn Lộc đùa bỡn.

” Ừ ... ” Ôn Lộc giãy dụa rên rỉ cố gắng thoát khỏi cái tay xấu xa kia.

” Nam nhân ở chỗ này cũng có cảm giác sao?”

” Đương nhiên.”

Cảnh ngục càng ác liệt tìm tòi những nơi mẫn cảm trên người Ôn Lộc, cái lỗ tai, xương quai xanh, bả vai, nách, xương sườn, ngực, núm vú, hai bên sườn, bụng dưới, còn có cả cái rốn tròn tròn đáng yêu nữa, làm cho Ôn Lộc xoay tới xoay lui trên giường trần trọc rên rỉ.

Nhìn thấy cảnh ngục một tay xoa ngực một tay đâm vào lỗ rốn, thầy thuốc liền nói: ” Giúp ta lật hắn lại.”

Cảnh ngục không cam lòng đành buông tay, đem Ôn Lộc lật một cái.

” Ngươi nâng nửa người trên của hắn lên, ta muốn chơi đùa nhũ hoa của hắn.”

” Ngươi năm nay mấy tuổi rồi hả? Ngươi không hỗ trợ thì cũng đừng thêm loạn được không?” Thầy thuốc nổi giận nói.

Cảnh ngục bĩu môi ngồi xuống bên giường, đột nhiên ôm Ôn Lộc vào ngực, một tay hài lòng xoa nắn viên hồng đậu xinh đẹp.

Giống như trẻ con chơi đùa không đủ, liền ngồi xổm xuống liếm liếm vài cái rồi ngậm lấy núm vú cắn một chút.

” A...” Ôn Lộc xấu hổ kêu lên.

” Ta đã nói ngươi đừng làm cái chuyện biến thái nữa được không? Làm ta rợn hết gai ốc.”

” Tên này chơi đùa vui thật, ca, ngươi xem ta cũng”

Thầy thuốc kinh ngạc nhìn hạ thân cảnh ngục đã trướng lên, nổi giận gào một tiếng: ” Tự ngươi đi giải quyết đi.”

” Đừng như vậy mà, ca ca, đồ ăn tận miệng ngu sao không ăn? Thật quá lãng phí.” Cảnh ngục vừa nói vừa cởi quần ra, thầy thuốc nhất thời trở mắt đứng nhìn: ” Ngươi đùa hay thật thế?”

” Lại còn đùa được sao?” Cảnh ngục chỉ chỉ vào phân thân thô to thẳng đứng, ” Giúp một tay đi, ca ca.”

Thầy thuốc yên lặng giờ cái mông của Ôn Lộc lên, sau đó dùng một cái khăn tay nhét vào miệng hắn, nửa người trên của Ôn Lộc nằm trên giường, nhưng cái mông lại nhếch cao lên, cảnh ngục tách hai bên mông hắn ra rồi dùng sức đâm vào.

“Ô...” Miệng bị chặn không thể lên tiếng, hỗn hợp nước miếng cùng nước mắt từ cầm hắn chảy xuống, thầy thuốc nhìn vẻ mặt thống khổ của hắn toả ra một chút mê hoặc, tự dưng cảm thấy hạ thân nóng rực lên.

Lần đầu tiên chỉ đâm vào một nửa nhưng cảnh ngục đã thoải mái rên rỉ: ” Ha ha ha, mẹ kiếp, tiểu tử này vừa nóng vừa chặt còn hơn cả phụ nữ...” Hắn lại đâm một phát thật mạnh khiến Ôn Lộc gào lên thảm thiết.

” Người đang sốt đương nhiên tràng ruột cũng nóng hơn bình thường rất nhiều, lợi cho ngươi rồi.”

Cảnh ngục đột nhiên kéo hắn ôm vào ngực, hai tay nắm lấy núm vú đã biến thành màu tím hồng của Ôn Lộc. Bị hắn xoa bóp, phân thân của Ôn Lộc cũng bắt đầu cứng lên, thầy thuốc kinh ngạc nhìn chăm chăm vào bức xuân cung đồ trước mắt, phảng phất như bị ma sai quỷ khiến mà vươn tay cầm lấy phân thân của Ôn Lộc điên cuồng xoa bóp, lại còn thỉnh thoảng dùng ngón tay cái đâm vào cái miệng nhỏ nhắn, trước sau đều bị kích thích khiến Ôn Lộc suy yếu ngất đi, không thể tận mắt nhìn thấy một trận hỗn loạn sắp xảy ra.

Giữa trưa, Tuyên Hách đi thăm Ôn Lộc thì nghe thấy trong phòng y tế có những âm thanh kỳ quái liên phá cửa xông vào, nhìn thấy Ôn Lộc bất tỉnh nằm trên giường bị hai người tùy ý đùa bỡn, Tuyên Hách nổi giận gầm một tiếng rồi cầm ngay cái kéo cắt vào mắt thầy thuốc, sau một hồi đánh nhau hỗn loạn làm bị thương các cảnh ngục, Tuyên Hách bị tăng sáu năm tù giam, bị chuyển đến ngục giam Quỷ Kiến Sầu phục hình, thầy thuốc và cảnh ngục vì tiến hành xâm phạm phạm nhân mà bị đuổi việc tạm giam chờ khởi tố. Ôn Lộc do bị hành hạ quá độ kết quả bị viêm phổi, được tại ngoại bảy tháng chữa bệnh rồi lại trở về trại giam, cảnh còn người mất, địa ngục chính thức giờ mới bắt đầu.

Bây giờ ngục giam đã không còn Tuyên Hách, lũ phạm nhân như rắn đã mất đầu không biết phải nghe theo ai, còn các bằng hữu của Tuyên Hách thì giận cá chém thớt đổ hết tội lỗi lên đầu Ôn Lộc, không biết từ chỉ thị của người nào, hắn bị bắt làm một đồng việc, nào là giặt quần áo, rửa bát đĩa, đến cả việc lau chùi nhà xí cũng đổ lên đầu hắn, dù những tên có địa vị thấp nhất trại giam cũng có thể bắt nạt hắn, sự việc diễn ra ngày càng nghiêm trọng hơn.

Một buổi tối, Ôn Lộc do bị đè nặng ngạt thở mà tỉnh dậy, bóng đêm tối tăm khiến hắn không thể nhìn rõ

nam nhân đang thở dốc nằm trên người hắn là ai, bàn tay thô ráp của nam nhân túm chặt lấy hai cổ tay của hắn, như một cơn ác mộng ma quỷ làm cho Ôn Lộc hoảng sợ hết to, nhưng liền bị nhét một miếng vải rách vào sâu trong yết hầu. Không phải một người bởi vì hắn cảm nhận được rất nhiều bàn tay đang vuốt ve khắp thân thể hắn, Ôn Lộc tuyệt vọng mở to hai con ngươi xinh đẹp mà thất thần, không hề có chút phản kháng.

Sáng sớm hôm sau, khi đang lau chùi nhà xí bỗng Ôn Lộc bất tỉnh ngã xuống đất, một hồi đau đớn khiến hắn tỉnh lại, hung khí của ai đó đang điên cuồng xỏ xuyên cơ thể hắn, Ôn Lộc nhắm mắt cố gắng nhìn, thì ra đó là Lưu Nham, một tên tiểu quỷ 18 tuổi, bởi vì hai lần cướp bóc mà bị tuyên 10 năm tù giam.

Khi mới đến, Lưu Nham vô cùng hung ác lại cứng đầu, nên bị các đại ca bắt nhện đói mấy bữa, Ôn Lộc thừa dịp Tuyên Hách không để ý liền cho hắn hai cái bánh bao, lúc đó, tên tiểu quỷ này một bên gặm bánh bao, một bên hung hăng nói: ” Đừng cho là ta sẽ tiếp nhận ân tình của ngươi.”

Đúng vậy, đừng tưởng rằng sẽ tiếp nhận ân tình của ngươi.

Lấy ân báo oán từ xưa đã có, Ôn Lộc cười lạnh, mặc kệ tiểu quỷ đang tàn phá bữa bãi thân thể hắn, nhẹ nhàng nhắm lại hai mắt.

Đôi môi khô ráp ẩm áp đè vào môi hắn, tên tiểu quỷ này ngang ngược cạy hai hàm răng hắn ra, ra sức gặm cắn hắn, hai tay dọc theo sống lưng cọ xát, trông như rất có kinh nghiệm.

Dường như Lưu Nham cố gắng vuốt ve hắn thật ôn nhu nhưng lại không sưởi ấm được trái tim lạnh như băng của Ôn Lộc, bởi vì ngay cả khi hắn bất tỉnh ngã xuống đất cũng không chịu buông tha, trái tim tàn nhẫn của tên tiểu quỷ này làm cho hắn cảm thấy lạnh lẽo vô cùng.

“Bắt đầu từ hôm nay ngươi sẽ là người của ta.” Bên tai truyền đến lời tuyên bố kiêu ngạo cũ rích mà Ôn Lộc không biết nghe qua bao nhiêu lần, ” Ta sẽ bảo vệ ngươi” Lưu Nham nói to hứa hẹn nhưng Ôn Lộc chỉ cười lạnh xoay mặt sang một bên.

“Chát.” Không cam lòng bị bỏ lơ, Lưu Nham tức giận tát Ôn Lộc một cái, ” Ngươi chờ xem.”

Editor: Băng Tiêu

Beta – reader : Băng Tiêu

Từ lúc đó, Ôn Lộc vẫn thờ ơ lạnh nhạt nhưng Lưu Nham thì lại càng thêm nịnh nọt gian xảo hơn trước kia, không những thế còn cùng Mạc Nghi cãi nhau một trận long trời lở đất.

Mạc Nghi hiện giờ đang thay địa vị của Tuyên Hách, nếu như nói Tuyên Hách bằng chính phong cách lãnh đạo trời sinh mà lên ngôi đại ca thì Mạc Nghi bởi vì hắn luôn âm hiểm lạnh lùng mà khuất phục được mọi người. Mạc Nghi cũng không có hứng thú gì với Ôn Lộc, lại thêm mắc bệnh sạch sẽ nên hắn tình nguyện

tự an ủi còn hơn là tiết dục lên thứ bẩn thỉu khác, tình cảnh bi thảm của Ôn Lộc cũng là do âm mưu của hắn tạo ra.

Lúc Ôn Dụ đến thăm hắn, Ôn Lộc đã bị các nam nhân đùa dỡn bức tới tuyệt cảnh. Khi hắn muốn tự chấm dứt cuộc đời mình thì Ôn Dụ đến làm cho hắn không yên tâm, với cá tính nóng nảy của Ôn Dụ, nếu biết ca ca của mình chết, thế nào cũng mặc kệ tất cả đem sự thật nói ra hết, bao năm cay đắng khổ sở vun đắp cho giấc mộng tươi đẹp, nếu bị huỷ thì hắn làm sao cam lòng đây.

Đến hôm đó các nam nhân đang vây quanh hắn như mọi khi thì nghe thấy âm thanh lạnh như băng của Mạc Nghi từ đằng sau truyền đến: ” Buông hắn ra.”

Mạc Nghi chậm rãi tiến đến gần Ôn Lộc, hai mắt nhìn hắn một cách hèn mọn rồi nói: ” Từ nay về sau, hắn sẽ là người của Lưu Nham.”

Ôn Lộc khẽ liếc Lưu Nham đang đứng sau Mạc Nghi, nhất thời có chút cảm giác nực cười.

Từ đó, Ôn Lộc trở thành cảm luyến của tên Tiểu Quỷ này.

Và lần đó, cũng chính là lần đầu tiên Mạc Nghi cùng Ôn Lộc gặp nhau.

Mạc Nghi là một người ngạo mạn âm độc, lại mắc bệnh sạch sẽ nên trước khi Lưu Nham yêu cầu, chính xác mà nói hắn không thèm liếc nửa con mắt nhìn tên nam nhân nhỏ bé yếu ớt kia. Ngày đầu tiên đến thì sợ hãi len lén trốn trên giường, sau cả người trần truồng bị Tuyên Hách ôm xuyên qua đám nam nhân, cái loại người này vốn là Mạc Nghi khinh thường nhất. Trái ngược lại, hắn càng yêu thích cái loại khí phách ngạo mạn như Lưu Nham hơn, mặc dù mới 18 tuổi nhưng đáng giá bỏ công dạy dỗ.

Mạc Nghi không thích Ôn Lộc, vì dạy dỗ một người thủ lĩnh không phải là chuyện dễ dàng, Tuyên Hách là một tác phẩm thành công của hắn, thế mà lại bị Ôn Lộc phá hỏng, Mạc Nghi đành phải tạm thời hiện thân, điều này làm cho hắn vô cùng khó chịu. Cũng may lại có Lưu Nham xuất hiện, tên tiểu tử này đủ tàn nhẫn, đủ điên cuồng, cũng đủ giáo hoạt, bây giờ chỉ việc xây dựng một chút hình tượng nghĩa khí, mạnh mẽ cùng nhiệt tình cho hắn là đủ, rất nhanh, hắn sẽ là một Tuyên Hách thứ hai.

Mạc Nghi cũng rất hiểu bản thân, khí chất cùng hình tượng của mình không thích hợp đứng đầu lãnh đạo, cho nên hắn chỉ hứng thú dạy dỗ và đứng sau điều khiển thủ lĩnh mà thôi. Tuyên Hách làm việc quá tình cảm, dám chống lại hắn, Mạc Nghi lại không thể bỏ được một tác phẩm đã sắp thành công, vậy nên đành theo sau phụ tá Tuyên Hách, dù sao người tính không bằng trời tính, cuối cùng cũng lại bắt đầu từ con số không, cũng may có Lưu Nham xuất hiện, chỉ có một điều kiện trao đổi, đó là cái tên nam nhân yếu ớt kia phải thuộc về một mình hắn.

Vì vậy lần đầu tiên nhìn thấy tên nam nhân đó, Mạc Nghi đã vô cùng coi thường, thậm chí hỏi: ” Cái loại người bẩn thỉu này sao không chết quách đi cho rồi.”

Nhưng hắn ta lại không chú ý đến Mạc Nghi, Mạc Nghi nhìn thấy hắn ta cười lạnh liếc mắt nhìn mỗi mình

Lưu Nham, không hề để hấn vào mắt.

Mặc dù đã quen đứng sau hoạt động nhưng Mạc Nghi chưa từng bị người khác bỏ lơ như thế.

Mạc Nghi nhớ rõ hồi mình còn bé, có một cô bé rất xinh xắn, hấn luôn len lén nhìn trộm nàng nhưng nàng lại không thèm để ý, rồi cuộc có một ngày, hai người bốn mắt giao nhau, hấn cười với nàng nhưng nàng lại tỏ vẻ coi thường rồi quay đi. Từ đấy về sau, hấn luôn chăm chăm nhìn nàng, đến lần thứ hai bốn mắt giao nhau, hấn coi thường nhìn nàng, sau lại còn làm một cái mặt quỷ chọc nàng. Nàng tức giận đến phát khóc, còn Mạc Nghi thì cảm thấy vô cùng sung sướng. Hấn nhìn chăm chăm nàng ba tuần, chỉ vì muốn đem cái nhìn khinh thường trả cho nàng, tiện thể kiếm chút lãi.

Mạc Nghi rất rõ ràng mình vốn là hạng người có thù sẽ báo, hấn có rất nhiều kiên nhẫn cùng mưu kế khiến cho hấn trả thù sẽ vô cùng tàn khốc.

Cho nên Mạc Nghi bắt đầu nhìn chăm chăm vào Ôn Lộc, không cách nào kháng cự lại cái tính cố chấp từ bé của hấn, hấn muốn cho những người không xem hấn vào mắt phải trả một cái giá thật đắt.

Sau đó càng ngày hấn càng mê mẩn suy nghĩ cách trả thù.

Hấn còn nhớ rất rõ lúc Ôn Lộc xích lô bị ôm vào phòng ngủ, lúc đó Ôn Lộc vui đầu vào ngực Tuyên Hách, cả người ửng đỏ ngượng ngùng, hai chân thon dài run lên nhẹ nhẹ, cái mông tròn trịa trắng nõn không ngừng nhỏ từng giọt tinh dịch xen lẫn tơ máu hồng tươi, nói không nên lời về dâm dăng. Ngay cả chính bản thân hấn lúc nhìn thấy cũng không nhịn được.

Đến khi Tuyên Hách hết thời, trong cơn giận dữ hấn liền gợi ý cho lũ đàn em: ” Muốn thượng thì cứ thượng đi.” Từ lúc đó, mỗi đêm đều nghe thấy tiếng rên rỉ kiềm nén của Ôn Lộc, nhưng điều đó lại càng kích thích tính thú của các huynh đệ khác.

Lúc đó hấn chỉ nghĩ rằng: ” Thật đúng là một tiện hoá.”

Nhưng bây giờ trong mắt hấn, Ôn Lộc yếu ớt cẩn thận chui trong vỏ ốc của chính mình, đối với ai cũng không biểu cảm. Bởi vì thân thể gầy yếu làm cho đôi mắt trông càng to hơn, trong suốt thuần khiết không pha chút tạp chất nào. Tại sao, một người sống ở nơi bẩn thỉu này, chịu đủ vũ nhục hành hạ, lại có thể trông sạch sẽ đến thế.

Hai tròng mắt của Mạc Nghi không tự giác mà luôn dõi theo Ôn Lộc, hấn nghĩ muốn chứng minh cái vẻ mặt sạch sẽ kia chỉ là giả mạo, chỉ có điều chuyện lại dần dần thoát khỏi sự khống chế của hấn.

Muốn nhìn thấy Ôn Lộc dâm dăng nhưng lại nhìn thấy hấn đơn thuần ngây thơ khi không bị tình ái cám dỗ, muốn nhìn hấn mê loạn suy sụp nhưng lại thấy sự bất khuất kiên cường của hấn. Hình như tất cả các âm mưu của mình cũng chưa đủ kích nhiều đến hấn, cảm giác như không thể khống chế được hấn, không thể vũ nhục được hấn. Tức giận cùng nghi hoặc của Mạc Nghi càng ngày càng sâu.

Trời mùa hè vô cùng nóng bức, trong phòng giam lại không có điều hoà nên ít người có thể ngủ ngon được. Mạc Nghi híp mắt suy nghĩ xem làm cách nào để tạo thêm uy tín cho Lưu Nham. Bỗng nhiên giường rung lên, Lưu Nham đang lặng lẽ xuống đất. Mạc Nghi lạnh lùng nhìn hấn đang mò vào giường Ôn Lộc, nhất thời cảm thấy buồn cười, thời tiết nóng nực thế này mà còn hăng hái làm cái chuyện đó.

Lưu Nham sờ tới sờ lui khiến Ôn Lộc khó chịu quăng tay hấn sang một bên, Lưu Nham liền vịn hai tay Ôn Lộc ra đằng sau, một tay giữ, còn tay kia cọ xát xoa nắn nhũ thủ của Ôn Lộc, đầu rúc vào ngực hấn, trong ánh trăng huyền ảo trông Ôn Lộc càng thêm quyến rũ hơn. Ngón tay của Lưu Nham vẫn đùa bỡn hai viên nhũ thủ đang đứng thẳng của Ôn Lộc, khi thì nắm, khi thì niết. Ôn Lộc hô hấp ngày càng kịch liệt, hai tay hấn không biết từ lúc nào đã buông lỏng, chẳng những không phản kháng mà ngược lại ôm lấy đầu Lưu Nham đang mút tại ngực hấn. Đôi môi xinh đẹp hơi hé ra, hai hàng lông mi run rẩy ướt át, cả khuôn mặt càng thêm gợi cảm xinh đẹp hiện lên trước mắt Mạc Nghi. Tự nhiên Mạc Nghi tự sờ sờ nhũ thủ cũng đã cứng rắn của mình, một bên vuốt ve cọ xát, một bên tưởng tượng như Lưu Nham đang chạm vào chính mình, hấn dường như cảm giác mình chính là Ôn Lộc, đang cảm thụ ngón tay ôn nhu vuốt ve của Lưu Nham.

Tay của hai người bắt đầu dần dần sờ xuống phía dưới, hơi thở trở nên dồn dập vì dục vọng của nhau, khi tình cảm mãnh liệt trôi qua, Lưu Nham cũng không về giường mà cứ ngâm lấy đầu vú của Ôn Lộc rồi ngủ thiếp đi.

Mạc Nghi thô bạo tự an ủi, sau khi phóng thích nhưng lại càng khó ngủ hơn.

Sáng sớm hôm sau, Mạc Nghi lặng im đứng trước giường nhìn hai người còn đang ngủ say, hai người chỉ che có phần bụng, Lưu Nham giống như trẻ con nằm trong lòng Ôn Lộc, hai cánh tay ôm chặt lấy thắt lưng hấn, một chân thì kẹp vào giữa hai chân hấn nhẹ nhàng cọ xát vào phần thân, khoe miệng mỉm cười hạnh phúc.

” Thật là như trẻ con.” Mạc Nghi âm thầm thở dài, sau đó nhìn vào khuôn mặt bình thản của Ôn Lộc.

Người có sức hút gì làm cho cái loại người bị nhiễm đen cả trái tim có thể khôi phục về ngày thơ thuần khiết như trẻ con thế này.

Giữa trưa, Lưu Nham đi theo Ôn Lộc lách vào góc tường, vừa gấp thức ăn cho Ôn Lộc vừa nói chuyện không ngừng, trên mặt vẫn mang theo nụ cười ngây thơ đó. Ôn Lộc lặng yên không nói gì, đột nhiên Lưu Nham tiến đến gần thì thắm vào tai hấn cái gì đó, Ôn Lộc kinh ngạc ngẩng đầu lên, Lưu Nham như thực hiện thành công mưu kế mà cười hì hì không ngừng, Ôn Lộc ngờ ngác nhìn hấn một lúc rồi cũng nở nụ cười.

Mạc Nghi chỉ cảm thấy trong ngực vô cùng đau xót, hấn hít sâu xoa xoa ngực. Ngẩng đầu lên lại nhìn thấy bộ dáng cười khúc khích của Lưu Nham, cái loại tươi cười tràn ngập hạnh phúc làm cho Mạc Nghi cảm thấy chướng tai gai mắt, người này không phải là Lưu Nham, không phải là cái tên tiểu tử mới đến đã hung ác dữ tợn, không phải đi theo mình nịnh nọt, chỉ là một thằng ngu rơi vào lưới tình mà thôi.

Cũng tốt, như vậy càng dễ khống chế hấn.

Chỉ có điều cái tên nam nhân kia, tại sao nhìn thấy hần cười ta lại đau lòng...

Mạc Nghi càng ngày càng cảm thấy mệt mỏi, càng ngày càng thấy phần nộ.

5. Chương 5

Editor: Băng Tiêu

Beta – reader: Băng Tiêu

Bốn năm sau.

Hôm nay là ngày Ôn Lộc được ra tù, từ sáng sớm, Ôn Dụ đã đi tới nhà giam.

Nhưng...

“Người nói cái gì? Hần đã đi? Không! Không thể nào. Hần đi với ai?”

” Làm sao chúng ta biết được?”

” Các người...”

” Phạm nhân sau khi ra ngục sẽ là công dân hợp pháp có tự do, bọn họ thích đi đâu chúng ta sao quản được...”

Ôn Dụ xoay người lao ra, đứng ở trên đường trước cổng trại giam hẻo lánh vắng vẻ, nước mắt không thể khống chế được mà lăn rơi: ” Ca ...”

Ca ca lại tuột khỏi tay hần một lần nữa, Ôn Dụ chỉ cảm thấy khoảng cách giữa mình và ca ca càng ngày càng xa, khuôn mặt tuyệt tình của Ôn Lộc khi hai người chia tay lại hiện lên trong óc hần, Ôn Dụ ngồi xổm ôm chặt đầu khóc nức nở.

Đồng Kinh – Khu biệt thự Thành Thủy Nguyên.

Một chiếc xe màu đen đang lướt trên con đường Lâm Ôn yên tĩnh, rồi chạy nhanh vào một khu vườn thanh nhã, con đường quanh co ngoằn ngoèo, hai bên đường những cây ngô đồng Pháp râm mát tỏa ra một mùi hương nhẹ nhàng làm cho khu vườn trở nên buồn tẻ trống trải hơn.

Từ lâu hai, Mạc Nghi nhìn thấy một thanh niên khuôn mặt tái nhợt bị một người nam tử mặc đồ đen ôm từ trong xe ra, không khỏi nhủ mảy.

” Ta nói không cho phép tổn thương đến hần kia mà.”

” Hần say xe, thưa đại ca.”

” ... Để hần xuống, không có ai nhìn thấy chứ.”

” Không, đại ca.”

” Tốt lắm, không cho phép được nhắc tới chuyện này nữa câu, nghe rõ chưa?”

Mạc Nghi ôn nhu hỏi lại: ” Nghe rõ chưa?”

Bốn tên nam tử ngạc nhiên khẽ liếc nhau một cái rồi đồng thanh nói: ” Vâng.”

Mạc Nghi ôm Ôn Lộc vào một gian phòng tắm xa hoa rộng rãi, người ở bên trong cũng đã chuẩn bị xong hết.

Ôn Lộc bắt đầu rơi vào một cơn ác mộng kinh hoàng, thân thể của hần dường như bị vật gì đó đè nặng không thể động đậy được, sợ hãi giấy dựa, hần đột nhiên bừng tỉnh, hai mắt tròn tròn.

Ôn Lộc mê mang nhìn về phía cổ tay đang có chút đau đớn, một cái kim tiêm đang được rút ra khỏi cơ thể hần.

Hần bị nhẹ nhàng đặt vào trong làn nước ấm áp, mọi người xung quanh đều mặc áo trắng cùng đeo khẩu trang, làm hần tự động sinh ra một loại cảm giác kinh khủng xa lạ.

Hần cảm thấy tứ chi của mình đang dần ra, toàn thân trên dưới hoàn toàn không còn chút sức lực nào, ngay cả miệng khẽ nhếch cũng không cách nào ngậm lại được.

Vài bàn tay bắt đầu xoa bóp cho hần, một đôi tay nhỏ nhắn mềm mại vuốt nhẹ hai tròng mắt của hần, rồi bôi cái thứ gì đó lên mặt hần, nhẹ nhàng xoa bóp. Tứ chi rất nhanh được rửa sạch sẽ, một đôi tay bắt đầu trượt từ cổ hần xuống, dính đầy sữa tắm êm dịu xoa xoa trên ngực hần.

Bọt càng lúc càng nhiều nhưng đôi tay kia dường như quyến luyến không chịu rời đi, xoa nắn kích thích khiến đôi nhũ thủ của hần càng thêm đứng thẳng mê người, Ôn Lộc bắt đầu thở dồn dập, đôi tay kia dừng lại trong chốc lát rồi lại tiếp tục xoa bóp. Một vài bàn tay khác thì ở dưới nước êm ái chơi đùa thân thể đã hoàn toàn tê liệt của hần. Ôn Lộc như bị cố tình đẩy gần tới cao trào khiến hần thống khổ mà run rẩy

không ngừng.

Nước không biết từ lúc nào bắt đầu thoát đi, bọt sữa tuyết trắng theo dòng nước bám vào đường cong mảnh khảnh của Ôn Lộc, từ đỉnh đầu, vòi hoa sen phun ra nước ấm làm trôi hết bọt sữa, thân thể Ôn Lộc bị kỳ cọ quá mức nổi lên một màu phấn hồng diễm lệ, không hề che lấp hiện ra trước mắt mọi người.

Một người mặc đồ trắng ôm hần đặt xuống giường mát xa, còn một người khác thì nhẹ nhàng tách đầu gối của hần ra, Ôn Lộc ngoan ngoãn mở hai chân, tạo thành một hình chữ đại.

Ngoài cửa sổ, ánh mắt trời rực rỡ sáng lạn mềm mại chiếu vào thân thể trắng nõn đang bị người tùy ý đùa bỡn.

Dưới ánh mắt trời bỗng loé lên một ánh sáng phản xạ từ một cái máy kim loại cổ quái, có gắn với một cái ống dài cùng một cái miệng phun nho nhỏ. Ngón tay của một người nhét vào mật huyết của hần, xác nhận cổng vào đã hoàn toàn buông lỏng liền cầm cái miệng phun nhét vào trong.

Từ cái máy đó phun ra một dòng nước ấm áp chảy vào mật huyết kích thích tràng ruột mẫn cảm của Ôn Lộc. Dòng nước không chút khống chế mà phun ra ào ạt. Vài người nhanh chóng lật người hần lại, nhét một cái đệm khí dưới eo của hần khiến cái mông hần chống lên cao. Người cầm vòi phun nhẹ nhàng cọ xát vào cái miệng nhỏ nhắn đang mở ra ngậm vào của Ôn Lộc, hình như muốn rửa sạch sẽ từng cái nếp nhăn trên đó, vài người ngừng thở chăm chú nhìn nó cắm vào chậm rãi.

Công việc tẩy rửa được làm vô cùng cẩn thận, cái người cầm vòi phun dường như có chút ác ý mà đâm vào tiền liệt tuyến khiến phân thân của Ôn Lộc cứng lên, cái mông cũng mất khống chế mà ro rút run rẩy.

”Thuốc tê sắp hết tác dụng rồi đây.” Một người nhẹ giọng nói, ”Thật đúng giờ.”

Mọi người chăm chọc vỗ tay hoan hô.

Bọn họ giống như đang chơi đùa mà đem Ôn Lộc lật lại, vừa vuốt ve bụng hần vừa đem vòi nước mở hết công suất. Ôn Lộc không thể kìm nén được mà phát ra tiếng rên rỉ đứt quãng, đồng thời không tự giác kẹp chặt lấy cái vòi phun kia. Thân thể dần dần khôi phục cơ năng bắt đầu giãy dụa, cái vòi phun giống như một cái đuôi theo hần giãy dụa mà lắc lư.

Rốt cuộc nước cũng ngừng, vài cái tay ác ma kia lại duỗi về phía hần, Ôn Lộc dùng hết khí lực nhồm dầy bò xuống giường, nhưng mới chạy được hai bước đã ngã xuống đất. Một người đang muốn chạy lại dìu hần thì bị một người mặc đồ trắng ngăn cản.

Mạc Nghi nhìn Ôn Lộc suy nhược yếu ớt bỗng nảy lên một loại cảm giác muốn bắt nạt hành hạ.

”Người còn muốn chạy sao? Đi không được thì có thể bò mà.” Mạc Nghi không để ý ánh mắt kinh ngạc xung quanh, tiếp tục hào hứng nói, ”Chỉ cần người bò được ra cái cánh cửa này, ta sẽ để người đi, ở đây

có nhiều người như vậy, Mạc Nghi ta tuyệt đối không nuốt lời.”

Ôn Lộc ngẩng đầu lên, trong con ngươi mơ màng hiện lên bi phần cùng tuyệt vọng, đại não hỗn loạn khiến hắn hoàn toàn tuân theo bản năng chống cự của mình.

Trong phòng tắm, năm người hưng phấn nhìn một thân thể xinh đẹp đang nằm trên mặt đất, cái mông vẫn bị cái vòi phun cắm vào như một con dã thú bị rơi vào bẫy của người thợ săn đang cố gắng giãy dụa. Hắn thông thả bò được khoảng bốn thước thì cái thứ trong mật huyết bỗng di chuyển, Ôn Lộc điên cuồng giãy dụa muốn thoát khỏi cái thứ đó, cả năm người nhìn thấy thân thể trắng nõn nhúch nhích nằm trên sàn nhà không khỏi động tâm, hơi thở cũng trở nên dồn dập gấp gáp.

Mạc Nghi vặn chốt mở nước nóng, Ôn Lộc chấn động toàn thân rồi một mớ ngã xuống đất. Bốn người vội đỡ hắn lên bồn cầu, Mạc Nghi liền rút cái vòi phun ra khiến nước trong người Ôn Lộc chảy ra cuồn cuộn.

Quá trình đó lặp lại mấy lần, cho đến khi nước phun ra đều sạch trong mới thôi, Ôn Lộc vẫn không nhúc nhích động đậy. Hai chân hắn mở rộng ra, khoe miệng khe khẽ chảy ra một ít nước bọt, hai tròng mắt đen láy mở thật to, giống như hai viên thủy tinh châu nhưng không hề phát ra chút ánh sáng nào, thậm chí một người còn sợ hãi dò xét xem hắn còn thở không.

Giờ đây, Ôn Lộc giống như một con búp bê không có sự sống tùy người chà đạp đùa bỡn....

6. Chương 6

Editor: Băng Tiêu

Beta – reader: Băng Tiêu

Cuộc sống như một đứa trẻ thích nghịch ngợm, luôn luôn trêu trọc mọi người. Những người bị cuộc sống trêu trọc sẽ bắt đầu thấy căm hận cuộc sống, thậm chí muốn trốn tránh nó, bị cuộc sống đối xử tiêu cực, thờ ơ không thèm để ý làm cho ngày tháng như nước nhẹ nhàng trôi đi không dấu vết, có ít người không quan tâm, để ý đến cuộc sống đùa giỡn ra sao, họ chỉ mỉm cười, luôn luôn cứng cỏi bền bỉ để không bị cuộc sống xé nát.

Nhưng Ôn Lộc là một ngoại lệ, hắn có cứng cỏi nhưng cũng có mềm yếu. Hắn không thể thoát khỏi cái bóng ma to lớn đang truy đuổi bao trùm lấy hắn. Hắn như một tên tội phạm chạy trốn một cách mệt mỏi, giây phút nào cũng căng thẳng khẩn trương, hắn không biết chính mình đang đuổi theo cái gì, nhưng lại có thể cảm thấy cái gì đang đuổi theo sau lưng hắn. Sự cố chấp cùng nỗ lực lúc đầu của hắn không đổi lại được cái gì.

Linh hồn của Ôn Lộc như bông bèo trôi trong quá khứ.

Từ lâu lắm rồi, tình yêu yếu ớt mong manh của Ôn Lộc đã bị bạo hành điên cuồng phá hủy hoàn toàn. Ôn A Tam to lớn, thân thể vạm vỡ cường tráng, hung khí thô to cứng rắn như sắt, đem hấn vút vào địa ngục đâm máu đau đớn cùng khoái cảm tê dại. Cái cảm giác tê dại đó cũng chỉ là bị ép sinh ra mà thôi, ân ái cùng tình yêu hoàn toàn không có chút quan hệ nào.

Ôn A Tam vô cùng tham sắc dục, vô luận Ôn Lộc đang làm gì, giặt quần áo, quét dọn, nhóm lửa, thậm chí cả khi nấu cơm, chỉ cần hấn hứng lên đều có thể xâm phạm Ôn Lộc, mật huyết khô khốc lấy máu tươi để bôi trơn, một bên thân thể bị đùa bỡn tàn khốc, một bên phải tập trung tiếp tục công việc. Ôn A Tam thích nhất khi nào Ôn Lộc không để ý sẽ đâm thật mạnh vào tiền liệt tuyến của hắn, cái loại mạnh mẽ điên cuồng đó có thể phá thủy tất cả sự chịu đựng của bất cứ nam nhân nào. Ôn Lộc thường bị hấn tiến mạnh vào mà lên tiếng rên rỉ, không tình nguyện bị ép tới cao trào, sau đó Ôn A Tam sẽ lấy đó làm cái cớ để trừng phạt hắn.

Ôn A Tam trừng phạt vô cùng đa dạng, Ôn Lộc nhớ kỹ một lần kinh khủng nhất, Ôn A Tam nhét những hạt gạo vào mật huyết của hắn, đem lưng hắn dựa vào ngực mình, sau đó tách hai chân hắn ra đặt trên đầu gối của chính mình, vì vậy Ôn Lộc có thể chứng kiến con gà trống đang bị những hạt gạo hấp dẫn mà tiến lại gần khiến hắn sợ hãi run lẩy bẩy.

Con gà trống dừng lại quan sát cái miệng nhỏ nhắn đầy những hạt gạo của Ôn Lộc, rồi nghiêng đầu tàn nhẫn mổ loạn.

“A!” Ôn Lộc hét lên thảm thiết.

Chính xác mà nói con gà trống mổ vô cùng chính xác, từ cái miệng nhỏ nhắn rơi xuống một ít hạt, con gà cúi xuống mổ hai cái rồi có vẻ chưa thỏa mãn liền khế liếc cái miệng nhỏ vì căng thẳng mà cứng đờ của Ôn Lộc.

Ôn Lộc liều mạng buộc chặt mật huyết để ngăn cản con gà nhìn thấy gạo nhưng lại bị Ôn A Tam phát hiện ra, bàn tay thô ráp tóm lấy hai bên mông của hắn banh ra hai bên, con gà như phối hợp lại bắt đầu mổ vào cái miệng nhỏ đó, Ôn Lộc bị thẳm kêu lên một tiếng rồi khóc nức nở.

Con gà mỗi lần mổ xuống đều công kích các vị trí khác nhau, khi thì vô cùng chính xác mổ càng sâu vào trong, khi thì nhằm lẫn mà mổ nhằm lên trên gần phần thân, có mấy lần còn mổ nhằm vào phần thân cùng hai khối thịt đang rủ xuống, Ôn Lộc đau đến không kêu thành tiếng được.

Ôn Lộc lấy tay nâng phần thân để tránh cái mỏ nhọn hoắt đó nhưng Ôn A Tam lại bắt hắn buông ra, thuận tay nắm lấy một nắm gạo nhét vào cái lỗ nhỏ trên phần thân của Ôn Lộc, Ôn Lộc liều mạng cố gắng chạy trốn nhưng bị hấn cầm nhọc điểm nên không thể động đậy được, khoảng mười mấy hạt liên tục bị nhét vào trong khiến Ôn Lộc có cảm giác tê dại đau đớn truyền khắp toàn thân, nhưng bất ngờ là phần thân của Ôn Lộc cũng đã thẳng đứng.

Hậu đình đau đớn một trận, con gà càng ngày càng mổ vào sâu hơn, mỗi lần đều nhét non nửa cái đầu gà vào trong dò xét, vì banh ra quá độ nên miệng huyết cùng nộn thịt bên trong đều bị tàn nhẫn xé rách.

Gạo bên ngoài cũng đã mềm xong hết, con gà đột nhiên cố gắng mà chui thật sâu vào cái động sừng đỏ đầy máu kia, kết quả bị kẹt bên trong, đầu gà cố gắng xông vào, càng xuyên càng sâu hơn, lông vũ không ngừng đâm vào tràng ruột yếu ớt.

” A a a a a ~~~” Ôn Lộc không thể chịu đựng được mà gào lên thảm thiết.

Ôn A Tam hài lòng nhìn một lúc lâu mới lôi cái đầu gà ra, một dòng máu cuộn cuộn chảy xuống.

Con gà ngẩng đầu lên, nhìn thấy mấy hạt thóc được bao lại trong tiền bưng, cẩn thận quan sát một chút, xác nhận không thấy có gì nguy hiểm liền hào hứng xông vào mổ lia lịa.

Tiền bưng yếu ớt bị con gà hành hạ đau đớn không tưởng tượng nổi.

Nước mắt trộn lẫn mồ hôi chậm rãi từ khuôn mặt chảy xuống.

Ôn A Tam hưng phấn hét lớn một tiếng, hung khí thật lớn đâm thẳng vào mật huyết sừng đỏ đau đớn của Ôn Lộc, những hạt gạo vẫn còn ở trong liên tục cọ xát vào cả hai người, Ôn Lộc dần phản ứng kịch liệt hơn.

” Ừ ... ừ ..., Tam ca ...Ta ... ca, nhẹ ... nhẹ một chút ... ta ... chịu không được....”

Bị Ôn Lộc rên rỉ kích thích, Ôn A Tam bắt đầu xoa nắn phân thân của hắn, một tay đùa bỡn cái khối thịt đang căng cứng, một tay di chuyển kích thích phân thân mẫn cảm, thoáng một cái, phân thân của Ôn Lộc đã trương to lên, một ít gạo từ trong tiền bưng toát ra, Ôn Lộc thở dồn dập sắp lên cao trào, nhưng con gà vẫn tàn nhẫn mổ loạn khiến hắn đau đớn mà phân thân nhanh chóng bị héo rút rũ xuống.

Hậu đình bị đối xử tàn bạo, bàn tay thô ráp tàn khốc lại bắt đầu vuốt ve hai khối thịt. Ôn A Tam tham lam mà liếm liếm cổ cùng hai vai Ôn Lộc, ác ý kích thích Ôn Lộc cao trào.

Cứ như thế, lặp đi lặp lại không biết bao nhiêu lần, Ôn Lộc bị kích thích sắp tới cao trào rồi lại bị đau đớn mà uể oải co rút lại.

Con gà trống nhìn thấy máu tươi lại càng trở nên điên cuồng, nó cứ liên tục mổ thật mạnh tàn phá vết thương của Ôn Lộc. Ôn A Tam đột nhiên xoa mạnh phân thân của hắn, cao trào bị tích lũy từ nãy giờ bộc phát ra, bất chấp tiền bưng bị trọng thương, hỗn hợp tinh dịch cùng những hạt gạo còn sót lại bắn ra phun đầy mắt đất, Ôn Lộc vẫn đang cảm thấy hậu đình bị liên tục công kích, rồi ngất đi...

Ôn Lộc hoang mang nhớ lại, thân thể nhỏ yếu của mình giống như một món đồ chơi tình xảo bị các nam nhau thay nhau đùa bỡn, vũ nhục cùng cướp đoạt. Đến tận bây giờ, hắn chưa bao giờ được hưởng thụ qua một tình yêu thuần khiết trong sáng, chỉ có cái loại quan hệ trần ngập nhục dục cùng sự độc chiếm tàn ác.

Linh hồn của Ôn Lộc bay đến gần Mạc Nghi một chút, thân thể của hắn bắt đầu bị xuyên vào các loại ống

lớn nhỏ, Mạc Nghi vẫn tiếp tục cầm giữ lấy thân thể hắn, ngoài ra còn có một y tá trẻ tuổi chuyên chăm sóc cho hắn.

Ôn Lộc thường xuyên nhìn thấy cái khuôn mặt tràn đầy sức sống như ánh mắt trời chói chang đó, nó làm cho hắn nghĩ đến cái cuộc sống hắc ám tối tăm đau khổ của hắn.

Cái ngày đầu tiên đi vào phòng giam, các phạm nhân cứ im lặng nhìn hắn một cách quái dị, hắn rất muốn cười cười lấy lòng bọn họ nhưng lại quá nhút nhát, cuối cùng lại chọn cách trốn tránh, cứ thế mà co rúm lại trong góc.

Hắn sợ hãi đến mức suýt tè ra quần, không nhịn được nữa đành đứng dậy đi xuyên qua những ánh mắt yên tĩnh khác thường đó.

Lúc nam nhân đó theo vào, ánh mắt của hắn như hai thanh đao đang đâm vào lưng Ôn Lộc, bông đài căng phồng lên nhưng không chảy ra được chút nào.

Khi nam nhân véo hai bên nhũ thủ kích thích, hắn lại rất muốn phun ra, cuối cùng hắn cũng không khống chế được. Tôn nghiêm của hắn theo tình thôi rớt thẳng vào quần áo của nam nhân kia.

Tại sao những việc như thế này lại luôn xảy ra với ta?

Linh hồn Ôn Lộc ngẩn ngơ trôi dạt trong không khí, nhìn dưới chân Mạc Nghi đang thưởng thức món đồ chơi mới của mình, vui vẻ đùa bỡn thân thể hắn, cho dù linh hồn đã rời khỏi thân thể nhưng hắn vẫn cảm thấy có gì đó nghi hoặc không hiểu.

7. Chương 7

Vị y tá kia hình như rất thích công việc này, mỗi ngày Ôn Lộc đều nhìn thấy hắn xoa bóp thân thể cho mình, hắn cũng thường xuyên nói chuyện với Ôn Lộc.

” Người thật là xinh đẹp...” Có đôi lúc hắn nhẹ nhàng dừng lại, rồi nhìn khuôn mặt trầm tĩnh của Ôn Lộc thở dài than thở, ” Ta rất thích người...”

” Thật muốn biết người vốn là người thế nào quá. Tại sao chỉ nằm ở đây mà lại toả ra cái mùi có thể làm cho người ta tan nát cõi lòng.”

” Người đã yêu ai chưa?”

” Vị tiên sinh kia là gì của người thế?”

” Nhìn thấy người cứ hôn mê như vậy, hấn rất thương tâm đấy...”

” Ta thật hâm mộ người a, có người quan tâm người như vậy...”

” Ta cũng có một người bạn gái, nhưng mà nàng tham hư vinh, lại hay giận dỗi, không quan tâm đến ta...”

” Ta không chịu nổi nàng nữa rồi ...”

” Nhưng nàng lại rất biết diễn trò, cho nên mẹ ta rất thích nàng ...”

... ..

... ..

Ngày qua ngày, tiểu y tá đem rất nhiều chuyện của mình nói cho Ôn Lộc nghe, cũng hỏi Ôn Lộc rất nhiều điều, tuy Ôn Lộc không trả lời nhưng linh hồn hoang mang bối rối của hấn hình như ngày càng bình tĩnh hơn.

Cho nên khi không thấy tiểu y tá, hấn rất buồn.

Đây là lần đầu tiên hấn có một mối quan hệ thuần khiết như thế, không có nghĩa vụ, không có trách nhiệm, không có ép buộc, không có nhục dục.... Ôn Lộc chỉ lẳng lặng mà hưởng thụ cuộc sống bình yên.

Thân thể hấn ngày càng yếu đi, Mạc Nghi bắt đầu lo lắng, bao nhiêu thuốc quý đều đã dùng thử vậy mà Ôn Lộc cũng không khá hơn chút nào. Tiểu y tá kia ở bên chăm sóc hấn ngày càng lâu hơn. Có một lần, hấn xoa bóp cho Ôn Lộc, đột nhiên ngừng lại, kinh ngạc mà nhìn thân thể Ôn Lộc, hốc mắt đỏ lên, rồi từng giọt trong suốt khe chảy trên gò má hấn rơi xuống mặt Ôn Lộc.

” Tại sao người cứ hôn mê mãi thế?” Tiểu y tá thì thầm, ” Thầy thuốc nói người cũng không bị thương nặng mà.”

” Người không muốn tỉnh lại đúng không...”

” Ta không biết người sợ hãi cái gì? Nhưng ta rất muốn nói chuyện với người...”

” Ta rất thích người...”

Thật đáng buồn, Ôn Lộc từng có quan hệ với bao người như thế, nhưng chưa từng được nghe một câu “Ta rất thích người”. Tất cả nam nhân đều mãnh mẽ chiếm lấy hấn, cướp đoạt hấn một cách vô tình, cho nên

hắn chỉ thường nghe thấy một câu “Ta muốn người” mà thôi...

Tiểu y tá cúi đầu xuống nhẹ nhàng hôn lên đôi môi tái nhợt của Ôn Lộc.

Tuy đó chỉ là một cái chạm nhẹ không chút kỹ xảo nhưng lại làm cho Ôn Lộc rung động, trái tim hắn đập thành thịch thể hiện rõ ràng trên tâm điện đồ.

Tiểu y tá bỗng đỏ mặt, nước mắt ứa ra càng nhiều hơn, rồi chạy vội ra ngoài.

Cái nụ hôn đơn thuần đó chứa đựng cái thứ mà Ôn Lộc đã mong muốn từ lâu lắm rồi, đó chính là mùi của ánh mặt trời...

Xế chiều, Mạc Nghi hưng hăng xông vào, hai mắt hắn hiện đầy tơ máu, tóc tai rối bù lộn xộn, Ôn Lộc đã vượt qua hắn tưởng tượng rất nhiều, đã đánh vỡ toàn bộ sự bình tĩnh của hắn.

” Người muốn hôn mê mãi đúng không?” Mạc Nghi túm lấy cổ áo Ôn Lộc, bắt đầu uy hiếp, ” Chuyện của người ta cũng biết rồi, người tỉnh lại cho ta, nếu không ta sẽ giết chết đệ đệ bảo bối của người.”

Ôn Lộc kinh ngạc nhìn nam nhân ở bên dưới đang gần như suy sụp, với cá tính của Mạc Nghi, nói được là làm được. Ôn Lộc vội vàng cố hết sức bay tới gần thân thể của mình.

” Nhất định phải ngăn cản hắn...” Linh hồn Ôn Lộc dường như có chút không thể khống chế được.

” Có chịu tỉnh lại hay không?” Mạc Nghi cuồng bạo gào to.

” Được lắm, ta cho người xem cái này.”

Mạc Nghi nhét một cuốn băng vào đầu máy, rồi mở tivi ra.

Tiếng thở dốc kịch liệt, hai khối thân thể dính chặt lấy nhau, một nam hài đáng thương trần trọc giãy dụa dưới thân Ôn Dụ. Cái mùi tình dục quen thuộc đó như xông thẳng vào Ôn Lộc.

” Xem đi, chỉ cái này ta cũng có thể cho đệ đệ của người ...”

Không để ý đến Mạc Nghi uy hiếp, Ôn Lộc ngẩn ngơ bay lơ lửng trên không trung.

Ôn Dụ lúc này cũng giống hệt như các nam nhân kia, sự kiên trì cuối cùng của Ôn Lộc đã bị đập nát một cách không thương tiếc.

Mạc Nghi điên cuồng kéo quần áo của Ôn Lộc xuống, phát rồ lên xuyên vào thân thể không hề có sức chống cự của Ôn Lộc.

Cứ di chuyển mãi cho đến khi Mạc Nghi bắn vào trong cơ thể hắn, Ôn Lộc nhìn thấy hắn yên lặng không nhúc nhích, ánh mắt của hắn tràn ngập trống rỗng tuyệt vọng.

” Người tỉnh lại có được không, ta van cầu người, trở lại bên ta...” Mạc Nghi ngập ngừng nói tiếp, ” Ta thích người..., cho nên mới đem người đến đây...”

” Ta không muốn người lại thuộc về người khác ...”

” Bởi vì...”

” Người là người đầu tiên... ta yêu ...”

Ha ha ha ha ha Linh hồn Ôn Lộc mỉa mai cười to...

Kể cả khi tiểu y tá đi vào rửa sạch sẽ thân thể cho hắn, Ôn Lộc cũng không thèm để ý hắn nhìn thấy mình chặt vật bị thảm như thế phản ứng ra sao.

Quá bi thương đau đớn đã làm trái tim hắn tan nát.

Ôn Lộc cảm thấy mình nên bị Ôn Dụ bóp chết từ cái lần đó rồi. Mấy năm nay, tính mạng hắn chỉ là ảo ảnh mà thôi.

Từng giọt nước mắt lạnh như băng mà nóng cháy liên tục rơi vào mặt hắn, Ôn Lộc nhìn hai tròng mắt bi thương thuần khiết của tiểu y tá càng cảm thấy chính mình dơ bẩn xấu xí vô cùng.

Không thể kéo hắn vào thế giới u tối của mình, Ôn Lộc mơ màng nghĩ tới, đây là việc duy nhất ta có thể làm cho người...

Hai tròng mắt của linh hồn khép lại, Ôn Lộc nhẹ nhàng thở nhẹ một hơi.

Sáng sớm ngày hôm sau, trong phòng bệnh.

” Tít~~~~~ “

Mạc Nghi dẫn ba người nam nhân vào phòng bệnh, cả bốn người sợ hãi nhìn Ôn Lộc nằm yên bất động.

“Không!” Mạc Nghi hô to, “ Người không thể chết được, ta van cầu người...”

” Người nhìn xem, ba người bọn họ đều không từ bỏ được người ...”

” Người tỉnh lại đi...”

” Không ở bên cạnh ta cũng không sao, ta van cầu người... tỉnh lại ... tỉnh lại đi...”

Người thích chi phối khổng chế người khác cuối cùng cũng cảm thấy sự bất lực của mình, Mạc Nghi vô lực mà quỳ rạp trên mặt đất.

” Ta van cầu người...”

” Ca ...” Ôn Dụ gào thét bi thương.

” Lộc...” Tuyên Hách cùng Lưu Nham đỡ đỡ chỉ phát ra duy nhất một từ.

Tấm khăn trắng chậm rãi bao phủ lấy thân thể gầy yếu của Ôn Lộc....

Kết thúc

Ôn Châu – Thanh Huyền.

Hồ Thành Thuỷ.

Hồ nước hiện lên một màu xanh nhạt không một chút ô ứ, phẳng phất như một khối phi thuỷ trong suốt tuyệt đẹp, theo cơn gió mà nhẹ nhàng lay động.

Bốn phía xung quanh, những cảnh liêu ôn nhu quyến rũ rủ xuống mặt hồ.

” Hần từng nói muốn được chôn cất ở nơi đây sao?” Một nam tử khuôn mặt tái nhợt nhẹ giọng hỏi... nhưng không ai trả lời.

Một bầu không khí tĩnh mịch bao trùm khắp không gian, bốn người lặng lẽ thuê một chiếc thuyền chèo ra giữa hồ....

... ..

Có một số người cả đời cũng không được sống dưới ánh mặt trời, nhưng họ vẫn luôn luôn... hy vọng... hy vọng có một ngày mặt trời sẽ chiếu sáng cuộc đời họ...

~Hoàn~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thanh-son-thuy-linh-chi-on-du-thien>